

תת"ע 477/04/13 - מדינת ישראל נגד סירחאן עיסה

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 477-04-13 מדינת ישראל נ' עיסה
תיק חיצוני: 50250401473

בפני	כב' השופטת רות רז
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	סירחאן עיסה

החלטה

הנאשם מואשם בעבירה של נהיגה בשכרות. כאמור בכתב האישום נהג הנאשם ברכב מיצובישי מס' 3352965 בתאריך 22.3.13 בשעה 02:50 בכביש 483 ממזרח לכיוון פתח תקווה. בבדיקת נשיפה נמצא ריכוז של 515 מיקרו גרם אלכוהול לליטר אוויר נשוף.

הנאשם כפר בכתב האישום ובין היתר כפר גם נהיגה ברכב.

מטעם התביעה העידו :

ע.ת.1 מתנדב ארז ידידאל שרשם מזכר.

ע.ת.2 רס"ר איגור יבילברג שרשם הזמנה לדין, מזכר, דו"ח פעולה ודו"ח עיכוב.

ע.ת.3 רס"מ תומר גמדני שרשם דו"ח על בדיקת שכרות ובאמצעותו הוגשו פלט נשיפה, פלטי נשיפה עצמית וכיול ותעודת בלון.

עם סיום פרשת התביעה הועלתה טענת אין להשיב לאשמה. לטענת הנאשם אין ראיה לכך שנהג ברכב. ע.ת.1 לא ציין במזכר שרשם כל פרט זיהוי של הרכב או של הנהג וטעה לגבי כיוון הנסיעה של הנאשם.

סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי קובע :

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם..."

הקריטריונים לזיכוי של הנאשם בטענה של אין להשיב לאשמה, הינם כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה אפילו אם בית המשפט ייתן להן את מלוא האימון ומלוא המשקל הראיתי. על מנת לחייב נאשם להשיב לאשמה די בראיות בסיסיות ואפילו דלות, להוכחת יסודות העבירה. בשלב זה די בראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום ואין בית המשפט שוקל שיקולי מהימנות או משקל ראיתי.

בחנתי את חומר הראיות והגעתי למסקנה כי מדובר בחומר ראיות לכאורה שדי בו כדי להעביר את נטל הבאת הראיות מהתביעה לנאשם.

לעניין הנהיגה ברכב העיד ע.ת.1 על פי תרשומת שערך במזכר. העד ציין במזכר כי בתאריך 22.3.13 עמד בכביש 483 בק"מ 0 לכיוון מערב ובשעה 02:50 עצר רכב לבדיקה אקראית. הנהג הסכים לבדיקת נשיפון והועבר להמשך טיפול לע.ת.2. העד אכן לא ציין במזכר את מס' הרכב שעצר ולא פרטים מזהים של הנהג. העד ציין גם כי המזכר קשור לאירוע 14 אך דו"ח האירוע לא צורף.

ע.ת.1 העיד בבית המשפט כי באותו מועד עבד ביחד עם ע.ת.2 ושניהם עמדו בכביש 483 בק"מ 0. כיוון נסיעת הנאשם על פי כתב האישום הינו ממזרח למערב וגם העד ציין כי עמד בכיוון זה. העד העיד כי סימן לנאשם לעצור לבדיקה אקראית. הנאשם נהג ברכב ממזרח למערב. העד שלל את טענת הנאשם לפיה ניגש אליו העד בעת שישב בתחנת דלק ולא בעת שנהג ברכב. מהתרשומת עולה כי הנאשם היה במצב של נסיעה ונהיגה ברכב.

ע.ת.2, רשם הן בדו"ח עיכוב והן בדו"ח פעולה כי ע.ת.1 עצר את הנאשם לבדיקה וכי העביר אליו את הנאשם להמשך טיפול. ע.ת.2 זיהה את הנאשם לפי ת.ז. ופירט את כל הפרטים המזהים של הנאשם ואת הפרטים המזהים של הרכב. מדובר בעד שאכן לא הבחין בנאשם נוהג אך הנאשם הועבר אליו על ידי ע.ת.1.

בראיות שהוגשו במסגרת פרשת התביעה לא מופיעה הכחשה של הנאשם את הנהיגה ולא נרשם בתגובותיו כי ישב בתחנת הדלק ולא נהג.

נוכח האמור לעיל, עמדה התביעה בנטל המוטל עליה בשלב זה של הדיון להביא ראיות ראשוניות להוכחת הנהיגה על ידי הנאשם על מנת לחייב את הנאשם להשיב לאשמה.

לפיכך, אני דוחה את הטענה כי אין להשיב לאשמה.

בישיבה הקבועה להמשך דיון תתקיים פרשת ההגנה.

המזכירות תעביר את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו כסלו תשע"ה, 07 דצמבר 2014, בהעדר
הצדדים.